

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πολὺ.
Γόρμητα καὶ συνδρομὴ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμοια μέρα—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ σ τ ὠ χ ἑ ρ ἰ.

Ἐκστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκδοὶ Σεπτεμβρίου,
μητρὸς πελοπονήσου.

Ἐκδρομὴ τῶν Ἀθηναίων στὸ Εὐζάντιον τὸ νέον.

Ὁ Περικλῆς ὡς ἐκδρομὸς πῆγε στὴν Πόλι τῶρα
μαζὶ μὲ τὴν Μαρjορη,
ἔβρεχ' τὸν φίλο Φασακίη, ποὺ κἀπ' ἔχει πέτρα,
αὶ κοπανᾷ νυχθημερὸν Βοσπόρον ἄερα.

Ὁ Περικλῆτος ἔλαγε, κ' ὁ Περικλῆτος λέει:
ἔμα' στὴν Πόλι, βρεῖ παιδιὰ, πάμε νὰ δούμε κλέη.
Μὰς περιμὴν ὑποδοχὴ
καὶ χρυσορῶδη βροχή,
ὡς καρταροὺν Νεότουρκαι, μὰς καρταροὺν καλέτη,
ὡς παρμένον κ' ἀδελφοὶ μὲ δακρομένο μάτη.

Ἡ Μαρjορὴ τοῦ Κόταικα, καμμερικτὴ προχώρα,
ὡς ἀγέραι μαλακὸ' στὴς Μαρjορῆς τὴν πλῆθη,
λαυκὰ πελάγη σήμερα μὰς φαίνονται γλαυκότερα,
κ' οἱ κόθοι, μὰς οἱ φλογεροὶ
ὡς γίνον γιὰ τὴν Μαρjορῆ
στὴς ἀτιὸς καὶ δόναρις νὰ πάμε γρηγορότερα.

"Ἄλλος γιὰ τὴν Πόλι,
γρηγορὰ γκαδρῶν,
μὰς προμένον εἰσι
μὲ τὸ μπουτζουρούμ.

Ἄλλος γιὰ τὴν Πόλι... πού' ἔ' Μαρjορῆ...
ἔρασαν καὶ πᾶνε χρόνο, πονηροί,
ἔμερ ὡς ξεγῶσασιν καθιερᾷ φρονιτῆς,
ὡς τὴν Βόσπορον καὶ στὴν Προπονάδα.

Ἡ Πόλι φεύγομα... ἰ χαρῆς, ἰ γέλοιοι...
ἔτο μὰς κ' ἀράξαμε μὲς στὰ Δαρδανέλια.
Τρέχουν μαθητοῦμα
κ' ἀντιχῶν τραγοῦμα.

ἔφινον καὶ δασκαλίμας, βγαίνον καὶ δασκάλους,
ἔφινον καὶ πρόκριτοι νὰ μὰς δοῦν μεγάλοι,
ὡς πολλοὶ Νεότουρκαι μὰς φίλων ἔφαται,
ὡς φίλων Ἀρμένηδες, μὰς φίλων Ἑβραῖοι.

Τὴ κοπή, καλέ...
τοῦ Τσανακαλαί
πέρνομα κανάτη.

Ἔτος γλῶσσ κ' ὄκτα κ' ἔγκαστος,
νὰς ἔξας Ρωμηθὸν μὲ τὴν γλῶσσα.

Χλῶμα πενηνταῖνα,
βροχάδες ὀλοένα.

Πὸς μὰς ὑποδέχονται,
ποὺ μὲ δάκρυ βρέχονται
στεγνωμένα μάτια.

Πέρνομα καὶ κομπουρῆς...
ποὺς αὐτὰ τὰ πίστους,
ὡς χορτάση λυθερῆς
ἔπος τῆς ἀνήσους.

"Ἐμπρός... γιὰ τὴν Ἐπιτάση, παιδιὰ μου, μὴν ἀρῆται...
ὁ Παππαμαχαλιπούκος τῆς ἐκδρομῆς ἦγεται.
Νάτος ὁ Κότσας ὁ μπουτζοῖν
ὁ Περικλῆς ὁ μπατουοῖν,
κ' ἄλλοι ποικίλοι γνήμοι,
ἔφηθα κ' ἄνδρες βίμοι.

Βλέπω τὸν Καρολίθη, ποὺ δόγλου ἐδὲν κομῆζεται
καὶ μῆτα μὲ φουρτοῦνας ποτὶ τοῦ δὲν περῶζεται.
Μόλις μὰς ἔλαθε φρέσκος ἀπὸ τὴν Κοπαγάη
κ' ἔκ νέου διακλείει γέννατος τὰ πελάγη.

"Ὁ Πόσπιδον μεγάλη, λάδ' στὸν πόντον γίνε...
κ' ὁ φίλιτος ὁ Σίμος παρὼν κ' ἔκαστος εἶναι.
Ἄκουε τὰς Σειρήνας, ἀκούε τὸν Ὀρφέα,
μὰ βλέπω μὲ τὴν Βίτα καὶ τὴν Φιλαδέφεια.

Βλέπω καὶ τὸν Βισβίη, τὸν δικαστὴ τὸν πᾶνω,
ποὺ θαλασσοφουρτοῦμα καὶ τοῦτον δὲν τὸν πᾶνω.
Πόθους κρυφὸς τραγοῦμα,
κατακαμμένη μάννα...
βλέπω καὶ τὸν Φαρῶδα,
ὄλομα καὶ τὸν Σουσαῖα.

Τὴ γνήμομα, ἰ φίλα,
βλέπω καὶ τὸν Κοנדύλη,
ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀγαμάντη κηλῆρο τὸν Γεωργόκη,
ὅσο μὲ τῆς φουρτοῦνας περῶζεται λιγάκι.

Κυτῶζεται ἰ συντροφίμα, ἰ χαρῆς ἰ παρῆ,
κ' ὄχι μὲ μούτρα κρού...
ὄριτος κ' ὁ Πετροπούκος ἀπὸ τὸν Φαηρῆς
μαζὶ μὲ τὴν κορῆ.

Πέρα φωτιά και φάρα
και μὴν κουνάς, Μαριόρα,
και τὰ πτωχὰ μας ἄντερα μὴ φέρης ἄνω κάτω
νὰ μὴ μας βῆ σουδάρια κι' ἡμᾶς τὸ Κομητάτο.

Βλέπω και μὴ κυρία,
πού σφίγγει τάντερα της...
μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία
πῆρε και τὰ μωρὰ της.

Ἦθραν και τὰ μουρέλια
φρονήματος φωτιά,
κι' ἀπὸ τὰ Δαρδανίλια
μὰς ἔσπασαν ταυτιά.

Και κάποιος, πού δὲν παύει τὸ στόμα τὸ στομάλι του,
φιλεῖ γνωστούς κι' ἀγνωστούς μ' ἐνθουσιώδη χεῖλη,
βλέπω και κάποιον φίλο, πού πῆρε και τὸν σκύλο του,
γιατ' ἐστὴν Πόλι τοῦπαν πῶς δὲν ὑπάρχουν σκύλοι.

Ὡ Πόσειδον, σὺ δράμε
'στούς ἐκδρομείς, και κάμε
καλὰ νὰ τὴν περάσωμε.

Βοήθει τὴν Μαριόρα,
και μὴ μὲ καμιμὰ μπόρα
θειλήσης νὰ ἔρασωμε.

Τρέχα, Μαριόριτσα... ἐστὴν Σταμποῦλ θὰ πάμε
γιὰ νὰ βροῦμε φίλους κι' ἄσους ἀγαπάμε,
και νὰ χαϊρετήσωμε καθιστώτα νέα,
κάθε τοῦ Συντάγματος ρέκτηνη σκαπανέα.

Αἴολε τρισκατάρατε,
μὴ τώρα κύκλους τάραττε
πλεόντων ἐκδρομίων.

Κι' ἐμέσματα δυσώνυμα
μὴ χαλαρώσουν φρόνημα
διάπυρον, ἀχμαῖον.

Τοῦς φρικτούς ἀνέμους σου κατ' αὐτῶν μὴ στέλλης...
τώρα πρὸς τὸ πέλαγος πλέομε τῆς Ἑλλης.
Πλὴν κι' ὁ Φριξὸς νάλι
μετ' αὐτῆς περνᾷ
σὲ κρύον χρυσόμαλλον
πέλαγος ἀνώμαλον.

Ποῦς μυθολογία σὰν κι' ἐμένα ἔχεις;
ἄμμη δέ; κανένας... οὐσὸ φύσ' ἀγέρι.
Μέσ' ἐστὴν Πόλι φθάνομε μὰς χειροκροτοῦν,
κι' ἀετοὶ δικέφαλοι γύρω μας πετοῦν.

Τὴρ' ἔς λησμονήσωμε κάθε μας Σγαρλίον
και κηφῆνον σμήνη...
'ἔστ' ἐστὴν Χρυσούπολι τὸν χρυσὸ τὸν ἦλιον
τὴ χρυσάφι χύνει.
'Ἄλλοτ' ἔλαμπε στυλπνὸς σὲ στυλπνὰ κοντάρια...
μετ' ἀγάπης κι' εὐλαβῶς στήμεν, παλλήκαρα.

Χαῖρε Πόλις... ζήτω κι' ἑύρρα...
μέλωπο νέα καθιστώτα
μὲ ψηλοκαπελαδούρα
και μὲ μαύρη ρεζιγκότα.

Συνάντησις ἑλλήνων τῶν Ἀθηνῶν Ἑλλήνων.

(Ἐνφ' ἑστούς θρόμους ἐξουσιαστος ὁ Περικλῆς γυρῆται
βλέπει μπροστά τὸν Φασουλή και τὸν ἀναγνωρίζει,
κι' ἔρμῃ φρονήσης και αὐτοῦ
τοῦ φίλου του τοῦ ποθητοῦ,
και παραφόρως τὸν φιλεῖ
κι' ἀδελφικὰ συνομιλεῖ.)

Π. — Φασουλή μου, πού γυρνᾷς;
γιατ' ἀθεοῦ ἔδω πέρα;
Φ. — Ἄμμη σὺ πῶς νὰ περνᾷς,
τῶν Ἰσατεφάνων λέρα;

Π. — Ἄδελφί μου, Φασουλή,
σ' ἐπιθύμησα πολὺ,
και μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐκδρομῆς
ἦλθα' ἐστὴν Σταμποῦλ νὰ σ' ἐβρω...
Φ. — Πάντοτε μ' ἐπιθυμεῖς.

Π. — Μὰ δὲν θάλθης' στάς Ἀθῆνας
νὰ μιλήσῃς με τοὺς ἀθηναίους;
Φ. — Ὅχι, ἐστὴν Σταμποῦλ θὰ μείνω
και Νεότουρκος θὰ γίνω.

Τὸν Κιζμήλ Πασσᾶ κι' ἐγὼ
θάχω τοῦ λοιποῦ, βρε βλάμη,
μόνο μου Σααβραζάμη,
δηλαδή Πρωθυπουργό.

Ἀπὴθῆσα νὰ προσηνώ φαντάσματα πατέρων
και δράσιν πρὸς βελτίωσιν κυβερνητῶν Συμβούλων,
τὴν τυραννίαν ἀψῆσα τῆς γῆς τῶν ἐλευθέρων
κι' ἐλευθερίαν σήμερα ποθῶ τῶν ὑποδούλων.

Μοῦ λένε πάλι μερικὸι
πῶς ἀσκησις πολεμικῆ
τὸ κράτος γαλθανίζει.

Και θούριον πολεμικόν
παράποτ' ἐνθαρρυντικόν
ἢ μουσικὴ τονίζει.

Ἄλλὰ γιατὶ παραιτήσις και σὺ τὰς ψευδομάχας
τῶν ἐρυθρῶν και κυανῶν, κι' ἦλθες ἔδω σὰν χάλας;
Γιατὶ δὲν κάθισες ν' ἀκούσῃς
τοὺς ἦχους τοὺς τρομακτικούς
εἰρηνηκῶν πολέμων,
πού συγκλονοῦν τὸν Αἴμον;

Π. — Τώρα πλέον δὲν μ' ἀρέσει μῆτε μία ψευδομάχη...
μῆτε ἀσφαῖρα πυρᾶ,
θέλω μόνο τὸ στομάχι
νὰ γεμίσω μὲ καρά.